У складу са Универзалном декларацијом Уједињених нација о људским правима (1948), Хелсиншком декларацијом (2005), Анти-ратном декларацијом из Атине (2016), дефиницијом здравља од стране Светске здравствене организације и њиховим препорукама, покрет даном оснивања усваја

# ДЕКЛАРАЦИЈУ О МЕНТАЛНОМ ЗДРАВЉУ

1. Левица препознаје заштиту менталног здравља као здравствени и национални приоритет од посебног значаја.
2. Први корак према успостављању искрене бриге о квалитету менталног здравља нације представља усвајање новог закона, којим је потребно прецизније дефинисати област обављања психолошке делатности, пружање подршке у заједници, циљеве у погледу деинституционализације и међусекторску сарадњу.
3. Нагласак ставити на младе, особе са инвалидитетом и потешкоћама у развоју и њихове старатеље, појединце у израженом економском ризику, жртве насиља, учеснике ратних сукоба, затворенике, лица из ЛГБТ+ популације и припаднике маргинализованих група.
4. Унапређење здравих животних стилова, системска подршка смањењу фактора ризика за појављивање негативних менталних стања (нестабилно породично окружење, конфликтне ситуације, услови на радном месту...) и развој еколошки одрживе земље могу бити кључни у превенцији и очувању менталног здравља сваког појединца.
5. Покренути програм системске бриге о младима по угледу на Исланд, како бисмо на ефикасан начин успели да се изборимо са лошим животним навикама (алкохолизам, цигарете, коцкање и наркотици).
6. Издвојити основну бригу о менталном здрављу из здравственог система (болница и домова здравља) у заједницу, кроз формирање центара за заштиту менталног здравља који ће покривати територију од приближно 60.000 становника.
7. Покренути програм запошљавања довољног броја стручног кадра у центрима за заштиту менталног здравља у заједници. Неопходно је да сваки центар међу запосленима има

психијатре, психологе, психотерапеуте, социјалне раднике, специјалисте за рехабилитацију и запошљавање и медицинске сестре.

8. Поред центара за заштиту менталног здравља у заједници развијати и мрежу „малих амбуланти“ на нивоу градских и мањих општина.
9. Приоритет центара за заштиту менталног здравља у заједници била би брига о особама са тежим менталним стањима у правцу стварања алтернативе хоспитализацији, док мрежа „малих амбуланти“ представља замисао о увођењу доступности заштите менталног здравља на сваком кораку и такође у заједници (првенствено на локалном нивоу).
10. Постепено затварати старе психијатријске установе и развијати и друге алтернативне услуге и програме у заједници.
11. Пожељна је јака међусекторска сарадња: привредне активности, правосудни систем, просвета, социјалне службе, подршка становању итд.
12. Донети прописе који ће осигурати промену начина извештавања од стране медија у осетљивим ситуацијама и нови приступ приликом креирања програмског садржаја. Медији могу играти и значајну улогу у развоју позитивнијег става и односа према психијатрији.
13. Интензивирати међународну сарадњу у областима размене стручности, унапређења знања и професионалног усавршавања особља.
14. Доступност системске заштите не сме бити условљена са дебљином новчаника. Залажемо се за универзалан приступ здравственој заштити, која подразумева и право на одговарајућу негу менталног здравља.
15. Позивамо Владу Републике Србије и Министарство здравља да уваже наше добронамерне предлоге и на тај начин искрено поведу рачуна о превенцији, заштити и побољшању менталног здравља нације.